

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 159

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 3 martie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 665 din 8 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4), (4 ¹) și (4 ²) și ale art. 6 alin. (2 ¹), (2 ²) și (9) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie	2–5
Decizia nr. 22 din 17 ianuarie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) din Codul de procedură penală	6–9
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
74. — Hotărâre privind actualizarea valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Teleorman și Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”	10–15
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
258. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în unitatea administrativ-teritorială Horea, județul Alba	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 665

din 8 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²) și ale art. 6 alin. (2¹), (2²) și (9) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²) și ale art. 6 alin. (2¹), (2²) și (9) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, excepție ridicată de Societatea Comercială „Fomco Solar Systems” — S.R.L. din comuna Cristești, județul Mureș în Dosarul nr. 394/43/2015 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 1.298D/2016 al Curții Constituționale.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că, la dosar, autorul excepției a depus o cerere prin care solicită, în principal, conexarea Dosarului nr. 1.298D/2016 la Dosarul nr. 822D/2016, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, precum și acordarea unui nou termen de judecată, având în vedere lipsa de apărare. În subsidiar solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost motivată prin notele scrise aflate la dosarul cauzei.

4. Având cuvântul asupra cererii de conexare, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acesteia, deoarece dosarele nr. 1.298D/2016 și nr. 822D/2016 se află în stadii diferite de soluționare, acesta din urmă fiind în faza procedurală a redactării raportului. Cu privire la cererea de acordare a unui nou termen de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea acesteia, având în vedere că, de la data comunicării citației și până în prezent, autorul acesteia a avut suficient timp pentru a-și angaja un avocat.

5. Curtea, deliberând, respinge cererile de conexare și de acordare a unui nou termen de judecată.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 1 iulie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 394/43/2015, **Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea**

Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²) și ale art. 6 alin. (2¹), (2²) și (9) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Comercială „Fomco Solar Systems” — S.R.L. din comuna Cristești, județul Mureș, într-o cauză având ca obiect cererea de anulare a unui act administrativ.

8. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate sunt neconstituționale, având în vedere lipsa de previzibilitate a acestora. Astfel, referitor la prevederile art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²) din Legea nr. 220/2008 se susține că, înainte de modificarea, respectiv completarea acestor norme prin Legea nr. 23/2014, legiuitorul a instituit cu caracter stabil cotele anuale obligatorii pe o perioadă de până în anul 2020, ceea ce conferea previzibilitate și securitate juridică pentru persoanele care doreau să investească în producerea energiei electrice din surse regenerabile de energie, deoarece se putea prevedea o creștere a procentului; prin urmare, reieșea din aceasta o rentabilitate a acestei activități. Însă, modificările aduse prin textele de lege criticate au păstrat cotele stabilite de lege doar pentru anii care au trecut deja (până în anul 2013), respectiv au transformat această cotă într-un parametru care poate fi modificat în mod imprevizibil, pe fiecare an, de către o autoritate publică.

9. Referitor la prevederile art. 6 alin. (2¹) și (2²) din Legea nr. 220/2008, autorul excepției susține că amânarea tranzacționării unui număr de certificate verzi se face pe o perioadă de trei ani, cu posibilitatea de recuperare a tranzacționării doar în șase ani, în vreme ce normele inițial adoptate de către legiuitor prevedeau o piață în continuă tranzacționare a certificatelor verzi obținute, în funcție de cantitatea de energie electrică produsă din surse regenerabile de energie. Modificările aduse, în mod cert, perturbă tranzacționarea în condiții normale de concurență și modifică parametrii de cerere și ofertă pe piața certificatelor verzi, aspect ce nu putea fi prevăzut și care face ca modul de valorificare a certificatelor verzi să nu fie previzibil pentru producătorii de energie electrică din surse regenerabile de energie.

10. Referitor la art. 6 alin. (9) din Legea nr. 220/2008, autoarea excepției susține că perioada de valabilitate a certificatelor verzi a fost redusă prin această normă, de la 16 luni la 12 luni, restrângând posibilitatea de tranzacționare a producătorilor. Normele privind amânarea certificatelor verzi și cele prin care s-a redus perioada de valabilitate a certificatelor verzi au ca efect blocarea tranzacțiilor pe piața certificatelor verzi și, prin aceasta (perioada de valabilitate expirând fără a se putea tranzacționa), determină încălcarea însăși a dreptului de proprietate pe care îl au producătorii asupra acestor titluri de valoare. Având în vedere faptul că pentru a porni o astfel de activitate de producere a energiei electrice din surse regenerabile de energie este nevoie de resurse materiale substanțiale, de autorizații a căror documentație este complexă și de un timp relativ lung până la faza de funcționare efectivă, apreciază că normele de lege criticate încalcă exigențele de

previzibilitate a legii. Lipsa de previzibilitate a acestor norme se desprinde și din faptul că acestea sunt norme care modifică părți esențiale ale unui sistem construit a funcționa cu scopul de a determina producerea unei cantități mai mari de energie electrică din surse regenerabile de energie. Exista un plan de lungă durată cu cotele stabilite în mod crescător până în anul 2020, respectiv un sistem complex ce presupunea funcționarea și menținerea în balanță a două piețe paralele — cea de energie electrică, respectiv cea de certificate verzi —, plan care, odată cu adoptarea acestor prevederi, și-a pierdut orice urmă de previzibilitate. Stabilirea cotelor este lăsată la latitudinea autorităților publice (deschizându-se posibilitatea arbitrariului), iar tranzacționarea unei părți a certificatelor verzi (a căror valabilitate a fost redusă) a fost amânată cel puțin trei ani. Tranzacțiile funcționau într-un ritm firesc pe baza regulilor cererii și ofertei, dar la momentul la care se va permite tranzacționarea certificatelor verzi amânate, valabilitatea acestora fiind foarte mică, se preconizează crearea unei suprasaturații de oferte pe piață, iar modul de funcționare a pieței (în cazul în care până la acel moment se vor mai putea menține producătorii de energie electrică din surse regenerabile de energie) nu permite o previzibilitate în ceea ce privește consecințele ce pot decurge dintr-o conduită determinată.

11. **Curtea de Apel Târgu Mureș** apreciază că prevederile art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²), art. 6 alin. (2¹) și (2²), respectiv art. 6 alin. (9) din Legea nr. 220/2008 sunt constituționale, având în vedere dispozițiile art. 11 din Constituție, Directiva 2009/28/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind promovarea utilizării energiei din surse regenerabile, de modificare și ulterior de abrogare a Directivelor 2001/77/CE și 2003/30/CE și Decizia Comisiei Europene privind Ajutorul de stat SA 33134/2011/N — România *Certificate verzi pentru promovarea producerii energiei electrice din surse regenerabile de energie*.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Reține că dispozițiile art. 23 din Constituție se referă la libertatea individuală, și prin urmare, nu sunt incidente în cauză. Raportat la critica privind lipsa de claritate și previzibilitate a prevederilor art. 4 alin. (4¹) și art. 4 alin. (4²) din Legea nr. 220/2008 menționează că stabilirea anuală a nivelului cotei de energie electrică, în funcție de exigențele sistemului energetic, nu poate conduce la o lipsă de claritate și previzibilitate a normelor criticate. De asemenea, art. 4 alin. (4) din Legea nr. 220/2008 prevede procentele cotelor de energie electrică pe anii 2010—2013. Prin urmare, textul este clar și previzibil. Cu privire la art. 6 alin. (2²), respectiv art. 6 alin. (9) din Legea nr. 220/2008, precizează că măsura reglementată de textul de lege criticat are caracter provizoriu și nu afectează substanța dreptului de proprietate privată. Referitor la critica în sensul că amânarea tranzacționării certificatelor verzi pentru intervalul 2013—2017 face imprevizibil modul de valorificare a certificatelor verzi pentru producătorii de energie din surse regenerabile apreciază că acest aspect ridică o problemă de aplicare a legii și nu de claritate și previzibilitate. Astfel, analizând prevederile art. 6 alin. (2¹) și art. 6 alin. (9) din lege, constată că acestea se referă, pe de o parte, la perioada de valabilitate a unui certificat verde, iar, pe de altă parte, la reglementarea unui interval limitat (2013—2017), în care, pentru anumite categorii de producători de energie regenerabilă, se amâna tranzacționarea certificatelor verzi.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de autoarea excepției, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. I alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²) și ale art. 6 alin. (2¹), (2²) și (9) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 577 din 13 august 2010, modificată și completată prin Legea nr. 23/2014 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2013 privind modificarea și completarea Legii nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 184 din 14 martie 2014. Prevederile de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²): „(4) *Cotele anuale obligatorii de energie electrică produsă din surse regenerabile de energie care beneficiază de sistemul de promovare prin certificate verzi pentru perioada 2010—2013 sunt următoarele: 2010 — 8,3%; 2011 — 10%; 2012 — 12%; 2013 — 14%.*

(4¹) *Începând cu anul 2014, ANRE monitorizează anual cotele anuale realizate de energie electrică produsă din surse regenerabile de energie care beneficiază de sistemul de promovare prin certificate verzi și, în funcție de gradul de realizare a obiectivului național și de impactul la consumatorul final, estimează, publică pe site-ul propriu și informează Guvernul până la data de 30 iunie a anului curent asupra nivelului cotei anuale obligatorii de energie electrică produsă din surse regenerabile de energie, care beneficiază de sistemul de promovare prin certificate verzi pentru anul următor.*

(4²) *Pentru perioada 2015—2020, cota anuală obligatorie de energie electrică produsă din surse regenerabile de energie, care beneficiază de sistemul de promovare prin certificate verzi, se stabilește anual și se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Departamentului pentru Energie, în termen de 60 de zile de la data comunicării acesteia de către ANRE.”;*

— Art. 6 alin. (2¹), (2²) și (9): „(2¹) *În perioada 1 iulie 2013—31 martie 2017 se amână temporar tranzacționarea unui număr de certificate verzi din cele prevăzute la alin. (2), pentru fiecare 1 MWh produs și livrat de producătorii de energie electrică din surse regenerabile, acreditați de ANRE până la data de 31 decembrie 2013, după cum urmează:*

a) *un certificat verde pentru centralele hidroelectrice noi, cu puteri instalate de cel mult 10 MW;*

b) *un certificat verde pentru centralele electrice eoliene;*

c) *două certificate verzi pentru centralele electrice solare.*

(2²) *Recuperarea certificatelor verzi amânate conform prevederilor alin. (2¹) se va face începând cu 1 aprilie 2017 pentru centralele prevăzute la alin. (2¹) lit. a) și c), respectiv începând cu data de 1 ianuarie 2018 pentru centralele prevăzute la alin. (2¹) lit. b), eșalonat cel mult până la data de 30 decembrie 2020.*

(...)

(9) *Certificatele verzi emise de operatorul de transport și sistem au o durată de valabilitate de 12 luni.”*

16. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 23 alin. (11) privind prezumția de nevinovăție. De asemenea, din motivarea excepției, Curtea reține și invocarea încălcării art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și a art. 44 privind dreptul de proprietate privată din Legea fundamentală.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 108 din 25 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 10 mai 2016, instanța de contencios constituțional a analizat critici de neconstituționalitate similare, formulate cu prilejul ridicării excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²) din Legea nr. 220/2008.

18. Cu acel prilej, analizând cadrul normativ la nivel național și european privind certificatele verzi, Curtea a reținut că, în scopul stimulării creșterii producției de energie regenerabilă și atingerii obiectivului impus la nivelul Uniunii Europene de creștere cu 20% până în 2020 a resurselor regenerabile de energie, prin Legea nr. 220/2008 s-au adoptat unele dispoziții de natură să asigure investitorilor români și străini un sprijin pentru promovarea activităților economice în acest domeniu. Între facilitățile acordate potrivit legii se regăsește acordarea cu titlu gratuit de certificate verzi, care, în urma valorificării pe piața centralizată sau pe piața bilaterală, are scopul de a asigura obținerea unor venituri suplimentare producătorilor de energie din surse regenerabile.

19. Curtea a reținut că adoptarea acestei legi nu echivalează cu încheierea unui contract între statul român și potențialii investitori români sau străini și nici nu garantează în favoarea acestora un drept de proprietate asupra unei anumite valori a certificatelor verzi atribuite, ci doar creează cadrul legislativ care, ținând seama de imperativele dreptului la un mediu înconjurător sănătos și echilibrat ecologic, să le ofere investitorilor un climat atrăgător de afaceri. Legea nr. 23/2014 nu aduce nicio modificare sub aspectul modalității de implementare a sistemului de promovare care păstrează în continuare cele două componente: sistemul de cote obligatorii și tranzacționarea certificatelor verzi. Actuala reglementare modifică modalitatea de stabilire a cotelor anuale obligatorii. Dacă vechea reglementare prevedea în chiar conținutul său cuantumul cotei, actuala reglementare stabilește că acesta poate varia în funcție de anumite criterii, instituind un mecanism suficient de elastic care să permită o adaptare dinamică la condițiile existente pe piață. Modificarea a fost justificată în Expunerea de motive ce însoțește legea, unde s-a arătat că efectul de creștere necontrolată a prețurilor la consumatorii finali de energie electrică, premisele depășirii capacităților de racordare și de echilibrare a sistemului energetic național, impactul negativ asupra competitivității sectorului industrial, precum și creșterile de prețuri la energie ca efect al liberalizării pieței impun luarea de măsuri pentru menținerea predictibilității cadrului legislativ privind promovarea energiei electrice produse din surse regenerabile de energie. În lipsa unei intervenții a legiuitorului este afectată siguranța în funcționare a sistemului energetic național și se depășește bugetul anual estimat la implementarea schemei de sprijin. În același document se apreciază că legislația de promovare inițială a fost defectuoasă, deoarece nu a prevăzut mecanisme suficient de elastice pentru adaptarea dinamică, nu a prevăzut limitarea unor efecte negative asupra economiei globale și a constituit premisele unor speculații investiționale.

20. Măsurile privind limitarea subvențiilor acordate pentru energiile regenerabile au ca scop creșterea pragului de suportabilitate a consumatorilor finali (casnici sau industriali), ținând seama de impactul puternic pe care îl are liberalizarea

pieței energiei electrice, impact care poate determina consecințe economice și sociale negative ireversibile.

21. Pe de altă parte, măsurile reglementate diminuează și clivajul creat sub aspectul politicii de concurență loială între producătorii de energie electrică din surse regenerabile și cei de energie electrică din alte surse (combustibil fosil), care sunt nevoiți să facă eforturi mari de investiții pentru re tehnologizarea capacităților proprii în vederea alinierii la cerințele și standardele de mediu promovate la nivelul Uniunii Europene.

22. Astfel, Curtea a reținut că Legea nr. 23/2014 introduce obligația A.N.R.E. de a reglementa, cu aprobarea Guvernului, prin cote anuale, cantitatea de energie electrică din surse regenerabile care se va prelua în Sistemul Electroenergetic Național, cu beneficiul sistemului de promovare prin certificate verzi, pe baza unor contracte încheiate cu producătorii de energie electrică din surse regenerabile. Tranzacționarea certificatelor verzi se realizează, în continuare, pe piața de certificate verzi, care este o piață concurențială, separată de piața de energie electrică. Deși legea stabilește un preț minim al certificatului verde, Curtea a constatat că nici vechea reglementare nu garanta și nici actuala schemă de sprijin nu garantează un venit minim pentru beneficiarii săi. Așa fiind, Curtea a constatat că, prin aplicarea schemei de sprijin, în patrimoniul beneficiarilor nu s-a născut un drept de proprietate privată asupra unui venit minim (bun), ci, așa cum s-a arătat în prealabil, legea acordă o facilitate investitorilor, sub forma unor venituri suplimentare celor realizate din vânzarea energiei produse, de natură să compenseze costurile generate de investițiile efectuate pentru implementarea tehnologiilor necesare producerii de energie electrică din surse regenerabile.

23. Împrejurarea că, în urma activității de monitorizare, autoritățile române au constatat că schema de sprijin prevăzută de lege a generat o supracompensare (a fost depășită rata internă de rentabilitate pe tehnologie cu mai mult de 10%), a îndreptățit intervenția legiuitorului în adoptarea unei reglementări care să preîntâmpine transformarea ajutorului inițial într-un avantaj competitiv necuvenit. Dispozițiile legale criticate nu prevăd eliminarea facilităților acordate investitorilor, ci doar reglementarea obligației Guvernului de a stabili, prin hotărâre, cota anuală obligatorie de energie electrică produsă din surse regenerabile de energie, care beneficiază de sistemul de promovare prin certificate verzi, cotă anuală comunicată de A.N.R.E. Potrivit noilor norme, cota anuală nu este fixă, prestabilită, ci variază de la an la an, fiind calculată în funcție de gradul de realizare a obiectivului național și de impactul la consumatorul final, pe baza unor criterii economice clare și previzibile, adaptate pieței astfel reglementate.

24. Curtea a reținut drept o certitudine faptul că numărul de certificate verzi necesare pe piață într-un anumit an este direct proporțional cu nivelul cotei anuale obligatorii, astfel că orice modificare a acesteia produce un efect asupra numărului de certificate verzi ce vor putea fi valorificate de beneficiarii acestora, respectiv de producătorii de energie electrică din surse regenerabile. Însă, în măsura în care autoritățile cu competențe de monitorizare în domeniu au constatat o supracompensare a acestor costuri, coroborată cu dezvoltarea susținută a capacităților instalate, pe de o parte, și cu problemele de suportabilitate a prețului energiei din partea consumatorilor finali, pe de altă parte, opțiunea legiuitorului român de a adapta schema de sprijin la noile realități sociale și economice sub aspectul reevaluării cuantumului cotei anuale obligatorii de energie electrică apare ca fiind nu doar justificată, ci și necesară și oportună. O atare modificare nu produce însă nicio consecință asupra valabilității certificatelor verzi deja emise, valorificarea acestora urmând a se realiza în concordanță cu dispozițiile legii.

25. În susținerea argumentelor de respingere a criticilor de neconstituționalitate formulate, Curtea a reținut ca precedent

jurisprudențial Decizia sa nr. 130 din 1 aprilie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 309 din 8 mai 2003, potrivit căreia „Faptul că dispozițiile criticate prevăd încetarea aplicabilității acestor facilități nu poate avea, în consecință, semnificația rezilierii unui contract și, cu atât mai puțin, al încălcării dreptului de proprietate ori a drepturilor de creanță ale investitorilor, ci modificarea cadrului legislativ în raport cu conjunctura economică. Măsura nu este de natură să prejudicieze investitorii străini, aceștia aflându-se, în continuare, în situația de a-și desfășura activitatea în condițiile obișnuite ale economiei de piață, fără facilitățile care constituiau discriminări pozitive în raport cu ceilalți participanți la circuitul economic.”

26. Pentru toate aceste argumente, Curtea a constatat că dispozițiile legale nu afectează dreptul de proprietate al beneficiarilor schemei de sprijin, sistemul de promovare urmând a fi aplicabil, sub aspectul cuantumului cotei anuale obligatorii stabilit prin hotărâre a Guvernului, la propunerea A.N.R.E., doar pentru viitor, începând cu data intrării în vigoare a modificărilor operate prin Legea nr. 23/2014.

27. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea a statuat că normele legale criticate respectă condițiile de calitate inerente unui text legal, conținutul lor fiind suficient de clar, precis și previzibil, astfel încât se pot determina neechivoc drepturile și obligațiile destinatarilor legii.

28. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluția Deciziei nr. 108 din 25 februarie 2016, precitată, își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

29. Distinct de cele reținute, Curtea observă că susținerile de neconstituționalitate ale autorului excepției, în prezenta cauză, se întemeiază pe o premisă greșită referitoare la existența unei echivalențe semantice între noțiunea de previzibilitate a normei juridice și cea de previzibilitate a pieței certificatelor verzi.

30. Sub acest aspect, referitor la noțiunea de previzibilitate a normelor juridice, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, Curtea reține că o normă este previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita (Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru*

împotriva României, paragraful 55), iar cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă.

31. Curtea observă că, din cuprinsul prevederilor art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²) din Legea nr. 220/2008, reiese că stabilirea nivelului cotei de energie electrică se face, anual, prin hotărâre a Guvernului, ca urmare a unor analize a A.N.R.E, iar stabilirea anuală a nivelului cotei de energie electrică, în funcție de exigențele sistemului energetic, nu are semnificația lipsei de claritate și previzibilitate a normelor legale criticate.

32. Referitor la prevederile art. 6 alin. (2¹), (2²) și (9) din Legea nr. 220/2008, Curtea mai reține că acestea instituie reguli privind amânarea temporară a tranzacționării unui număr de certificate verzi, în perioada 1 iulie 2013—31 martie 2017, recuperarea certificatelor verzi amânate și stabilesc perioada de valabilitate de 12 luni a certificatului verde emis de operatorul de transport și sistem, fără a încălca dreptul de proprietate privată. Astfel cum rezultă din Expunerea de motive la Legea nr. 23/2014, prin amânarea, și nu anularea, certificatelor verzi și posibilitatea recuperării acestor sume în concordanță cu un grafic de reeșalonare care să păstreze capacitatea de plată se evită blocarea mecanismului de susținere a energiilor regenerabile și a investițiilor în sectorul energetic. Asemenea reguli se circumscriu scopului actual al legii vizând crearea unui mecanism de măsuri adecvate, „suficient de elastice pentru adaptarea dinamică”, care să limiteze sprijinul financiar acordat pentru promovarea energiilor regenerabile, aspect însă care rămâne în marja de apreciere a statului, chemat să identifice cele mai bune soluții și obligat să asigure crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție, refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic și aplicarea politicilor de dezvoltare regională în concordanță cu obiectivele Uniunii Europene, astfel cum prevede art. 135 din Constituție.

33. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 23 alin. (11) din Constituție potrivit căroră „Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată”, Curtea constată că acestea nu au incidență în cauză.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Comercială „Fomco Solar Systems” — S.R.L. din comuna Cristești, județul Mureș în Dosarul nr. 394/43/2015 al Curții de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 4 alin. (4), (4¹) și (4²) și ale art. 6 alin. (2¹), (2²) și (9) din Legea nr. 220/2008 pentru stabilirea sistemului de promovare a producerii energiei din surse regenerabile de energie sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Târgu Mureș — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 8 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof.univ.dr. VALER DORNEANU

Magistrat-asistent,
Simina Popescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 22

din 17 ianuarie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) și art. 238 alin. (3) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dănuț Ioan Dariciuc în Dosarul nr. 255/206/2016/a4 al Tribunalului Suceava — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 325D/2016.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 13 decembrie 2016, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, în temeiul art. 57 și art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat pronunțarea pentru 17 ianuarie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin Încheierea din 2 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 255/206/2016/a4, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) și art. 238 alin. (3) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Dănuț Ioan Dariciuc, cu ocazia soluționării unei contestații împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea măsurii arestului la domiciliu față de autorul excepției.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, măsura arestului la domiciliu reprezintă o măsură privativă de libertate, asimilată măsurii arestării preventive. De asemenea, arată că instanța de contencios constituțional a reținut, în Decizia nr. 740 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 15 decembrie 2015, că dispozițiile art. 23 din Constituție trebuie interpretate în sens larg, ceea ce presupune că toate garanțiile impuse pentru luarea măsurii arestării preventive se impun și în privința arestului la domiciliu. În consecință, pentru a respecta libertatea individuală prevăzută de dispozițiile art. 23 din Constituție și dreptul la o protecție egală din partea legii, prevăzută de dispozițiile art. 16 din Legea fundamentală, dispunerea și prelungirea măsurilor preventive prin care se aduce o priveră de libertate trebuie supuse aceluiași condiții. Astfel, luarea măsurii arestului la domiciliu de către judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată față de inculpatul care a fost anterior arestat preventiv sau arestat la domiciliu în aceeași cauză este constituțională numai dacă au intervenit temeuri noi, care fac necesară priveră sa de libertate.

5. **Tribunalul Suceava — Secția penală**, având în vedere practica dezvoltată de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 740 din 3 noiembrie 2015, apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Pentru egalitate de tratament juridic urmează a se constata că dispozițiile art. 220 alin. (1) din Codul de procedură penală raportate la cele ale art. 238 alin. (3) din același act normativ sunt neconstituționale în măsura în care judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată poate să dispună, în lipsa unor temeuri noi care fac necesară priveră de libertate, arestul la domiciliu al inculpatului care a fost anterior arestat preventiv în aceeași cauză și pentru aceleași fapte. Jurisprudențial, având în vedere că dispozițiile privind dispunerea arestului la domiciliu nu fac referire în mod expres la dispozițiile art. 238 alin. (3) din Codul de procedură penală, sunt situații în care s-a dispus arestul la domiciliu al unor inculpați care au fost, în prealabil, arestați preventiv și cu privire la care arestarea a fost constatată încetată de drept în lipsa unor temeuri noi, susținându-se menținerea temeiurilor care au stat la baza arestării preventive, ca temei al noii măsuri preventive privative de libertate a arestului la domiciliu.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este, în principal, inadmisibilă și, în subsidiar, neîntemeiată. Apreciază că autorul excepției tinde la completarea regimului juridic aplicabil măsurii preventive a arestului la domiciliu. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”. În subsidiar, apreciază că excepția este neîntemeiată în raport cu criticile formulate, tăcerea legii neputând fi calificată drept o neclaritate, ci exprimă intenția legiuitorului de a nu asimila sub acest aspect arestul la domiciliu arestului preventiv, astfel că dispozițiile criticate nu aduc atingere art. 1 alin. (5) din Constituție. În ceea ce privește invocarea principiului egalității în fața legii, Guvernul arată că acesta nu este încălcat, deoarece, în ipoteza vizată de autorul excepției, arestarea preventivă dispusă inițial nu este urmată de o nouă arestare preventivă pe aceleași temeuri, ci de o altă măsură preventivă, arestul la domiciliu.

8. În continuare se susține că, deși este — asemenea reținerii și arestării preventive — o măsură preventivă privativă de libertate, arestul la domiciliu a fost configurat ca o măsură mai puțin severă decât arestul preventiv. Astfel, apreciază că în ipoteza vizată de autorul excepției devin incidente prevederile art. 242 alin. (2) din Codul de procedură penală, care permit înlocuirea unei măsuri preventive cu o alta, mai ușoară, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru luarea acesteia și, în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei și a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai ușoară este suficientă pentru realizarea scopului prevăzut

la art. 202 alin. (1) din Codul de procedură penală. În consecință, câtă vreme temeiul înlocuirii arestării preventive cu o altă măsură preventivă privativă de libertate mai ușoară se regăsește în legea procesual penală, nu poate fi susținută nici încălcarea art. 23 alin. (2) din Constituție.

9. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile criticate sunt suficient de clare, predictibile și neechivoce, fiind în concordanță cu prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție care consacră principiul respectării obligatorii a legilor. De asemenea, susține că textele legale criticate nu aduc atingere principiului egalității cetățenilor în fața legii, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. În ceea ce privește raportarea la prevederile art. 23 alin. (1) din Constituție, arată că pretinsa neconstituționalitate a dispozițiilor legale rezultă nu din conținutul textelor legale, ci din propria interpretare pe care autorul excepției o dă acestora. Astfel, din modul în care autorul excepției de neconstituționalitate a înțeles să o motiveze, rezultă că acesta aduce în discuție probleme legate de modalitatea de interpretare și aplicare a normelor criticate raportate la o situație de fapt concretă. Or, astfel de aspecte nu pot constitui temei pentru ridicarea unei excepții de neconstituționalitate și excedează competenței Curții Constituționale, fiind de resortul instanței de judecată care se pronunță asupra fondului cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. În ceea ce privește **obiectul excepției de neconstituționalitate**, Curtea observă că a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) și art. 238 alin. (3) din Codul de procedură penală. Cu toate acestea, Curtea constată că dispozițiile art. 238 alin. (3) din Codul de procedură penală sunt menționate de către autorul excepției ca un argument în susținerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 220 alin. (1) din Codul de procedură penală. Așa fiind, Curtea constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie doar dispozițiile art. 220 alin. (1) din Codul de procedură penală cu următorul conținut: „*Judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată în fața căreia se află cauza poate dispune, prin încheiere, arestul la domiciliu al inculpatului, la cererea motivată a procurorului sau din oficiu.*”

13. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia în România respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi și art. 23 referitor la libertatea individuală.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că s-a pronunțat în repetate rânduri, prin decizii recente, asupra naturii măsurilor preventive a arestului preventiv și a arestului la domiciliu, statuând că ambele sunt măsuri preventive privative de libertate. Astfel, prin Decizia nr. 650 din 11 noiembrie

2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 30 din 14 ianuarie 2015, paragraful 15, referitor la măsurile preventive, Curtea a reținut că acestea sunt instituții de drept procesual cu caracter de constrângere, având drept scop asigurarea unei bune desfășurări a procesului penal, că ele vizează starea de libertate a suspectului sau a inculpatului și că au drept efect fie privarea de libertate, fie restrângerea libertății de mișcare.

15. Totodată, prin decizia precitată, paragraful 26, precum și prin Decizia nr. 361 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 419 din 12 iunie 2015, paragraful 20, și Decizia nr. 740 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 15 decembrie 2015, paragraful 20, Curtea a reținut că atât persoanele aflate în arest preventiv, cât și cele aflate în arest la domiciliu se află într-o formă de privare de libertate, iar din perspectiva naturii/substanței, efectelor, manierei de executare și a intensității, a condițiilor și cazurilor de luare a acestora, cele două măsuri reprezintă o interferență majoră în dreptul la libertatea individuală a persoanei. Din această perspectivă, Curtea a apreciat că, din modul de reglementare a măsurii arestului la domiciliu, aceasta reprezintă o afectare a drepturilor persoanei care, prin intensitate și modul de aplicare/de punere în executare, afectează libertatea persoanei, având caracteristicile unei privări de libertate.

16. De asemenea, Curtea observă că, prin Decizia nr. 740 din 3 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 15 decembrie 2015, paragraful 27, a stabilit, cu valoare de principiu, că legiuitorul constituant a avut în vedere, cu prilejul reglementării art. 23 alin. (5) din Legea fundamentală, limitarea oricărei privări de libertate, la 180 de zile, cu excepția reținerii, care beneficiază de o reglementare separată prin alin. (3) al aceluiași art. 23.

17. Astfel, Curtea apreciază că stabilirea naturii măsurii preventive a arestului la domiciliu în sensul că aceasta este o măsură preventivă privativă de libertate determină faptul că aceasta trebuie însoțită de ansamblul garanțiilor recunoscute în cazul măsurii preventive privative de libertate a arestului preventiv. Această concluzie se impune, având în vedere, pe de-o parte, similitudinea celor două măsuri din perspectiva naturii și a substanței acestora, aspect stabilit atât de Curtea Constituțională, cât și de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, și, pe de altă parte, principiul ce rezultă din jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căruia norma constituțională a art. 23 trebuie interpretată în sens larg, cu referire la toate măsurile preventive privative de libertate.

18. În acest context, Curtea reține, că, potrivit art. 218 alin. (1) din Codul de procedură penală, măsura arestului la domiciliu se dispune de către judecătorul de drepturi și libertăți, de către judecătorul de cameră preliminară sau de către instanța de judecată, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 223 din Codul de procedură penală și luarea acestei măsuri este necesară și suficientă pentru realizarea unuia dintre scopurile prevăzute la art. 202 alin. (1) din același act normativ. Totodată, Curtea observă că măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi și libertăți, în cursul urmăririi penale, de către judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară sau de către instanța de judecată în fața căreia se află cauza, în cursul judecării, numai dacă din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că inculpatul a săvârșit o infracțiune și există una dintre situațiile reglementate de dispozițiile art. 223 din Codul de procedură penală. Așa fiind, Curtea observă că ambele măsuri preventive privative de libertate pot fi dispuse dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 223 din Codul de procedură penală.

19. În continuare, Curtea reține că, în cursul urmăririi penale, atât durata arestului la domiciliu, cât și cea a arestului preventiv este, potrivit art. 222 alin. (1) și art. 233 alin. (1) din Codul de procedură penală, de 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii

acesteia pe o perioadă de maximum 180 de zile. În procedura de cameră preliminară și în cursul judecății, ambele măsuri preventive privative de libertate pot fi dispuse, potrivit art. 222 alin. (12) și art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală, pe o perioadă de cel mult 30 de zile. Potrivit art. 222 alin. (12) teza a doua și art. 239 din Codul de procedură penală, în cursul judecății în primă instanță, durata totală a arestului la domiciliu și a arestării preventive a inculpatului nu poate depăși un termen rezonabil și nu poate fi mai mare de jumătatea maximului special prevăzut de lege pentru infracțiunea care face obiectul sesizării instanței de judecată, durata măsurilor preventive privative de libertate în primă instanță neputând depăși 5 ani. Astfel, Curtea observă că din perspectiva dispunerii celor două măsuri preventive privative de libertate, precum și din perspectiva duratei pentru care acestea pot fi dispuse, legiuitorul nu a realizat nicio diferență de reglementare.

20. Cu toate acestea, Curtea reține că, spre deosebire de situația arestului preventiv, care se poate dispune din nou față de inculpatul care a mai fost anterior arestat preventiv în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecății, numai dacă au intervenit temeuri noi care fac necesară privarea sa de libertate, în cazul arestului la domiciliu această garanție nu este reglementată. Astfel, măsura preventivă a arestului la domiciliu se poate dispune din nou față de inculpatul care a mai fost anterior arestat la domiciliu sau arestat preventiv în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecății, chiar dacă nu au intervenit temeuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.

21. Din această perspectivă, Curtea apreciază că trebuie stabilit în ce măsură imposibilitatea dispunerii din nou a unei măsuri preventive privative de libertate față de inculpatul care a mai fost anterior arestat la domiciliu sau arestat preventiv în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecății, dacă nu au intervenit temeuri noi care fac necesară privarea sa de libertate, se constituie într-o garanție ce însoțește măsurile preventive privative de libertate.

22. Astfel, Curtea observă că măsurile preventive privative de libertate se constituie într-o restrângere a exercițiului libertății individuale, fiind recunoscute și permise de dispozițiile art. 23 din Constituție, precum și de cele ale art. 5 paragraful 1 lit. c) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, Curtea reține că, printre garanțiile ce trebuie să însoțească măsurile preventive privative de libertate se numără dreptul celui privat de libertate de a i se comunica motivele arestării [art. 23 alin. (8) din Constituție; art. 5 paragraful 2 din Convenție]; dreptul persoanei de a fi adusă de îndată înaintea unui magistrat [art. 23 alin. (4) din Constituție; art. 5 paragraful 3 din Convenție]; dreptul persoanei de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii [art. 21 alin. (3) teza a doua și art. 23 alin. (9) din Constituție; art. 5 paragraful 3 din Convenție]; dreptul persoanei ca un tribunal să se pronunțe într-un termen scurt asupra legalității deținerii sale [art. 23 alin. (6) din Constituție; art. 5 paragraful 4 din Convenție]; dreptul la reparații în cazul unei detenții nelegale [art. 5 paragraful 5 din Convenție]. De asemenea, măsurile preventive privative de libertate trebuie să respecte cerința legalității, în sensul respectării principiilor generale ale statului de drept și ale celor conexe acestuia, principiul securității juridice, principiul proporționalității și principiul protecției împotriva arbitrarului (a se vedea Decizia Curții Europene a Drepturilor Omului din 28 august 2012, pronunțată în Cauza *Simons împotriva Belgiei*, paragraful 32).

23. În continuare, din perspectiva criticilor de neconstituționalitate, Curtea apreciază că prezintă relevanță garanția potrivit căreia persoana are dreptul de a fi judecată

într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii, reglementat de art. 21 alin. (3) teza a doua și art. 23 alin. (9) din Constituție și de art. 5 paragraful 3 din Convenție. Astfel, dispozițiile art. 23 alin. (9) din Constituție dispun în sensul că „punerea în libertate a celui reținut sau arestat este obligatorie, dacă motivele acestor măsuri au dispărut, precum și în alte situații prevăzute de lege”, iar cele ale art. 5 paragraful 3 din Convenție dispun în sensul că „orice persoană arestată sau deținută în condițiile prevăzute de paragraful 1 lit. c) din prezentul articol [...] are dreptul de a fi judecată într-un termen rezonabil sau eliberată în cursul procedurii. Punerea în libertate poate fi subordonată unei garanții care să asigure prezentarea persoanei în cauză la audiere”.

24. Curtea apreciază că dispozițiile constituționale anterior menționate trebuie interpretate în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la art. 5 paragraful 3 din Convenție. Astfel, instanța de la Strasbourg a statuat că teza a doua a art. 5 paragraful 3 din Convenție nu oferă nicio opțiune autorităților judiciare între aducerea înaintea unui judecător într-un termen rezonabil și punerea în libertate provizorie. Până la condamnarea sa, persoana acuzată trebuie să fie considerată nevinovată și dispoziția analizată are drept obiect principal impunerea punerii în libertate provizorie de îndată ce menținerea în detenție încetează să fie rezonabilă. Continuarea detenției nu se justifică așadar într-o anumită speță decât dacă indicii concrete demonstrează o cerință reală de interes public care prevalează, în pofida prezumției de nevinovăție, asupra regulii respectării libertății individuale, impuse de art. 5 din Convenție (a se vedea Hotărârea din 3 octombrie 2006, pronunțată în Cauza *McKay împotriva Regatului Unit*, paragrafele 41—42).

25. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că existența în continuare a unor motive verosimile de a se bănuși că persoana arestată a săvârșit o infracțiune reprezintă o condiție *sine qua non* pentru legalitatea menținerii în detenție, însă după o anumită perioadă de timp nu mai este suficient (a se vedea Hotărârea din 6 februarie 2014, pronunțată în Cauza *Zimin împotriva Rusiei*, paragraful 31; Hotărârea din 17 martie 1997, pronunțată în Cauza *Muller împotriva Franței*, paragraful 35). Instanțele naționale trebuie să exercite un control asupra menținerii în arestat preventiv a unei persoane pentru a garanta liberarea sa atunci când condițiile nu mai justifică privarea de libertate. Cel puțin în perioada inițială, existența unor motive verosimile poate justifica detenția, dar vine un moment în care acestea nu mai sunt suficiente (Cauza *McKay împotriva Regatului Unit*, precitată, paragraful 45).

26. În continuare, Curtea Constituțională observă că motivele principale acceptate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului pentru a se refuza liberarea condiționată, sunt: riscul ca acuzatul să nu se prezinte la proces; riscul ca, în cazul în care este liberat, acuzatul să întreprindă o acțiune care să prejudicieze administrarea justiției; riscul de a comite noi infracțiuni și riscul de a tulbura ordinea publică. Referitor la aceste aspecte, în jurisprudența sa, instanța de la Strasbourg a subliniat, de exemplu, că riscul sustragerii se diminuează incontestabil odată cu trecerea timpului petrecut în detenție (Hotărârea din 27 iunie 1968, pronunțată în Cauza *Neumeister împotriva Austriei*, pct. A.10); că riscul unor presiuni exercitate asupra martorilor este acceptabil în etapele inițiale ale procedurii (Hotărârea din 4 octombrie 2005, pronunțată în Cauza *Jarzynski împotriva Poloniei*, pct. 43). Cu toate acestea, în timp, imperativele anchetei nu mai sunt suficiente pentru a justifica reținerea unui suspect: în mod normal, preținsele pericole se diminuează în timp, pe măsură ce este efectuată ancheta, sunt înregistrate depoziții și sunt efectuate verificări (Hotărârea din 27 noiembrie 1991, pronunțată în Cauza *Clooth împotriva Belgiei*, pct. 43); păstrarea ordinii publice nu poate fi considerată un temei relevant și suficient decât dacă se bazează pe fapte care să

demonstreze că eliberarea unui deținut ar tulbura în mod real ordinea publică. În plus, detenția nu rămâne legitimă decât dacă ordinea publică este efectiv amenințată; continuarea detenției nu poate fi folosită pentru a anticipa o pedeapsă privativă de libertate (Hotărârea din 1 octombrie 2013 pronunțată în Cauza *Leontin Pop împotriva României*, paragraful 42).

27. În acest context, Curtea observă că, potrivit art. 223 alin. (1) din Codul de procedură penală, temeiurile ce stau la baza luării măsurilor preventive privative de libertate sunt similare celor reținute în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume: inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ori a făcut pregătiri de orice natură pentru astfel de acte; inculpatul încearcă să influențeze un alt participant la comiterea infracțiunii, un martor ori un expert sau să distrugă, să altereze, să ascundă ori să sustragă mijloace materiale de probă sau să determine o altă persoană să aibă un astfel de comportament; inculpatul exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau încearcă să realizeze o înțelegere frauduloasă cu aceasta; există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune sau pregătește săvârșirea unei noi infracțiuni.

28. Astfel, Curtea apreciază că, deși suficiente pentru a determina luarea unei măsuri preventive privative de libertate, temeiurile care stau la baza luării acestei măsuri își pierd din intensitate odată cu trecerea timpului, pierzându-și în același timp caracterul suficient. Tocmai de aceea, la un moment dat, prelungirea măsurii preventive privative de libertate nu se va mai putea baza pe existența aceluiași temeiuri care au stat la baza dispunerii ei, ci, eventual, pe constatarea existenței unor noi temeiuri.

29. Așa fiind, Curtea apreciază că imposibilitatea dispunerii din nou a unei măsuri preventive privative de libertate față de inculpatul care a mai fost anterior arestat la domiciliu sau arestat preventiv în aceeași cauză, în cursul urmăririi penale, al procedurii de cameră preliminară sau al judecății, dacă nu au intervenit temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate, se constituie într-o garanție ce însoțește măsurile preventive privative de libertate.

30. Din această perspectivă, Curtea constată, cu atât mai mult, că dispunerea unei noi măsuri preventive privative de

libertate, după ce anterior față de persoana respectivă a mai fost dispusă o măsură preventivă privativă de libertate, nu se poate baza pe aceleași temeiuri care au fundamentat dispunerea primei măsuri preventive privative de libertate. În mod contrar, s-ar ajunge la situația în care temeiurile care stau la baza dispunerii unei măsuri preventive privative de libertate să nu fie suficiente pentru a motiva luarea acestei măsuri, ceea ce ar contraveni dispozițiilor art. 23 din Constituție și celor ale art. 5 din Convenție.

31. Plecând de la aceste premise, raportat la speța dedusă controlului de constituționalitate, Curtea observă că, în cazul măsurii preventive a arestului la domiciliu, legiuitorul permite luarea din nou a acesteia față de persoana care a mai fost supusă anterior unei măsuri preventive privative de libertate fără a reglementa obligația existenței unor temeiuri noi în acest caz. Or, având în vedere că măsura preventivă a arestului la domiciliu este o măsură similară celei a arestului preventiv, având natura unei măsuri preventive privative de libertate, Curtea apreciază că aceasta trebuie însoțită de aceleași garanții ca cele prevăzute în cazul măsurii preventive a arestului preventiv, inclusiv cea reglementată de dispozițiile art. 238 alin. (3) din Codul de procedură penală.

32. Curtea reține că, prin reglementarea diferită a arestului la domiciliu față de arestul preventiv, în materia interdicției de a dispune din nou o măsură preventivă privativă de libertate față de inculpatul care a mai fost anterior arestat la domiciliu sau arestat preventiv în aceeași cauză, dacă nu au intervenit temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate, legiuitorul și-a îndeplinit obligația constituțională de a reglementa garanțiile ce trebuie să însoțească măsurile preventive privative de libertate doar în ceea ce privește arestul preventiv, iar nu și în ceea ce privește arestul la domiciliu, deși și acesta din urmă, prin natura sa de măsură preventivă privativă de libertate, trebuie să fie însoțit de aceleași garanții ca arestul preventiv.

33. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că este neconstituțională soluția legislativă reglementată de dispozițiile art. 220 alin. (1) din Codul de procedură penală, care permite luarea măsurii arestului la domiciliu, în condițiile în care anterior inculpatul a fost arestat (preventiv sau la domiciliu) în aceeași cauză, în lipsa unor temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Dănuț Ioan Dariciuc în Dosarul nr. 255/206/2016/a4 al Tribunalului Suceava — Secția penală și constată că este neconstituțională soluția legislativă reglementată de dispozițiile art. 220 alin. (1) din Codul de procedură penală, care permite luarea măsurii arestului la domiciliu, în condițiile în care anterior inculpatul a fost arestat preventiv sau la domiciliu în aceeași cauză, în lipsa unor temeiuri noi care fac necesară privarea sa de libertate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Suceava — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 ianuarie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind actualizarea valorilor de inventar ale unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Teleorman și Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”**

Având în vedere art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 20 alin. (1) din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Teleorman, ca urmare a reevaluării, conform datelor prevăzute în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă actualizarea valorii de inventar a unor imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Academia de Poliție „Alexandru

Ioan Cuza”, ca urmare a reevaluării, conform datelor prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Ministerul Afacerilor Interne, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 4. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Carmen Daniela Dan

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

București, 23 februarie 2017.

Nr. 74.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție al Județului Teleorman, a căror valoare de inventar se actualizează, ca urmare a reevaluării

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilele (CUI)	Valoarea de inventar actualizată (lei)
111543	8.19.01	34-14	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	41.234,03
111544	8.19.01	34-15	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	46.051,11
111545	8.19.01	34-16	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	74.442,01
111546	8.19.01	34-17	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	54.006,14
111547	8.19.01	34-18	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	50.684,79

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilele (CUI)	Valoarea de inventar actualizată (lei)
111548	8.19.01	34-19	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	51.361,49
111549	8.19.01	34-20	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	60.526,02
111550	8.19.01	34-23	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	48.914,07
111551	8.19.01	34-24	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	67.044,69
111552	8.19.01	34-25	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	51.705,47
111553	8.19.01	34-26	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	52.511,05
111554	8.19.01	34-27	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	51.728,37
111555	8.19.01	34-28	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	62.751,61
111556	8.19.01	34-29	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	56.779,80
111557	8.19.01	34-30	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	95.121,13
111558	8.19.01	34-31	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	71.166,57
111559	8.19.01	34-32	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	55.779,92
111560	8.19.01	34-33	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	57.613,84
111562	8.19.01	34-40	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	52.289,57
111563	8.19.01	34-41	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	53.137,26
111564	8.19.01	34-42	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	69.801,52
111565	8.19.01	34-43	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	62.918,95
111566	8.19.01	34-44	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	49.410,89
111567	8.19.01	34-45	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	62.092,92

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilele (CUI)	Valoarea de inventar actualizată (lei)
111568	8.19.01	34-46	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	54.057,58
111569	8.19.01	34-47	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	51.428,85
111570	8.19.01	34-48	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	75.721,17
111571	8.19.01	34-49	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	47.101,06
111572	8.19.01	34-52	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	78.964,73
111573	8.19.01	34-53	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	53.032,21
111574	8.19.01	34-54	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	67.666,91
111575	8.19.01	34-55	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	64.965,80
111576	8.19.01	34-56	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	65.696,41
111577	8.19.01	34-57	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	72.811,41
111578	8.19.01	34-58	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	86.993,71
111579	8.19.01	34-59	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	62.946,29
111580	8.19.01	34-60	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	51.666,87
111581	8.19.01	34-61	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	67.979,39
111582	8.19.01	34-62	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	54.545,16
111583	8.19.01	34-63	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	86.193,93
111584	8.19.01	34-64	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	62.946,29

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilele (CUI)	Valoarea de inventar actualizată (lei)
111585	8.19.01	34-65	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	89.888,59
111586	8.19.01	34-66	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	63.740,62
111587	8.19.01	34-67	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	63.249,98
111588	8.19.01	34-68	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	54.744,59
111589	8.19.01	34-69	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	48.739,69
111590	8.19.01	34-70	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	63.740,17
111591	8.19.01	34-71	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	58.189,61
111592	8.19.01	34-72	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	53.679,57
111593	8.19.01	34-73	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	55.244,16
111594	8.19.01	34-76	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	54.696,29
111595	8.19.01	34-77	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	56.055,21
111600	8.19.01	34-83	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	88.504,40
111601	8.19.01	34-84	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	84.849,95
111602	8.19.01	34-85	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	30.707,85
111603	8.19.01	34-86	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	51.489,60
111604	8.19.01	34-87	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	85.603,78
111605	8.19.01	34-88	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	66.082,75

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilele (CUI)	Valoarea de inventar actualizată (lei)
111607	8.19.01	34-90	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	756.568,04
111608	8.19.01	34-91	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	70.189,31
111610	8.19.01	34-93	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	56.291,55
111611	8.19.01	34-94	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	198.180,61
111612	8.19.01	34-95	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	48.666,71
111613	8.19.01	34-96	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	65.297,11
111614	8.19.01	34-97	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	157.354,62
111615	8.19.01	34-98	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	157.354,62
111616	8.19.01	34-99	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	157.354,62
111617	8.19.01	34-100	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	157.354,62
111618	8.19.01	34-101	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	157.354,62
111621	8.19.01	34-106	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	30.664,02
111622	8.19.01	34-105	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	16.391,16
111623	8.19.01	34-116	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	46.738,60
111625	8.19.01	34-109	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	90.275,40
121167	8.19.01	43-SP Tra	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	28.999,82
120926	8.19.01	34-110	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	32.612,53

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilele (CUI)	Valoarea de inventar actualizată (lei)
120927	8.19.01	34-111	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	19.738,47
111619	8.19.01	34-107	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	6.218.176,74
39123	8.19.01	34-04	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	158.899,90
111542	8.19.01	34-07	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	275.165,28
111598	8.19.01	34-80	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	1.816.091,61
111597	8.19.01	34-79	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	2.269.809,27
111596	8.19.01	34-78	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	2.087.595,64
111561	8.19.01	34-36	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	4.670.516,17
111606	8.19.01	34-89	Județul Teleorman	Ministerul Afacerilor Interne — Inspectoratul de Poliție Județean Teleorman CUI 4568080	128.401,32

ANEXA Nr. 2

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor aflate în domeniul public al statului și în administrarea Ministerului Afacerilor Interne — Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza”, a căror valoare de inventar se actualizează, ca urmare a reevaluării

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce administrează imobilele (CUI)	Valoarea de inventar actualizată (lei)
35344	8.19.01	42-01	Municipiul București	Ministerul Afacerilor Interne — Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” CUI 4266472	301.257.136,66
102683	8.19.01	42-02	Județul Prahova	Ministerul Afacerilor Interne — Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” CUI 4266472	12.855.367,01
102684	8.19.01	42-03	Municipiul București	Ministerul Afacerilor Interne — Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” CUI 4266472	25.748.434,78
102685	8.19.01	42-17	Județul Ilfov	Ministerul Afacerilor Interne — Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” CUI 4266472	23.276.047,91

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

pentru închiderea vechilor evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în unitatea administrativ-teritorială Horea, județul Alba

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (2) lit. p) și art. 15 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se declară închise vechile evidențe de cadastru și publicitate imobiliară cu privire la imobilele situate în unitatea administrativ-teritorială Horea, județul Alba, ca urmare a finalizării lucrărilor sistematice de cadastru și a deschiderii noilor cărți funciare.

Art. 2. — (1) De la data deschiderii cărților funciare, din oficiu, orice alte evidențe de cadastru și publicitate imobiliară se înlocuiesc pentru unitatea administrativ-teritorială Horea, județul Alba, cu planul cadastral și noile cărți funciare.

(2) Vechile evidențe se păstrează în arhiva biroului teritorial și pot fi consultate pentru istoric.

Art. 3. — Identificarea și numerotarea imobilelor cuprinse în titlurile de proprietate emise în baza legilor fondului funciar sau alte acte de proprietate, planuri și alte evidențe cadastrale și de publicitate imobiliară anterioare realizării cadastrului și deschiderii noilor cărți funciare pe teritoriul unității administrativ-teritoriale Horea, județul Alba, își pierd valabilitatea.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 16 februarie 2017.
Nr. 258.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

